

Nermin 1 Ve 2 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Mart 2014

1.bölüm:

Hiçbir şeyin açıklaması yoktu artık onun için: Ne inandıklarının ne güvendiklerinin ne uğruna çabaladığı uğraşlarının.

Antalya'da ailesi ile yaşayan sıradan bir kızdı Nermin. Evet, sıradan bir kız. Liseyi ancak bitirebilmişti o da ite kaka. Esnaftı babası ve imkanları dahilinde okutmuşlardı onu. Üniversiteye gitmek gibi bir düşüncesi yoktu asla. Evlilik de yoktu planlarının arasında.

Tek ve en büyük isteği İstanbul'a gelip, yeni baştan bir hayat kurup, ayaklarının üzerine basmaktı. Antalya'nın yerlisi idi ailesi. Ve sıkı sıkı bağlıydılar bu şehre. Tüm akrabaları, tanıdıkları aynı şehirdeydi bu yüzden İstanbul'a yerleşmeyi asla düşünmüyorlardı. Üstüne üstük Nermin henüz bu konuyu açmamıştı onlara. Evin tek kızı Nermin. Ailesinin göz bebeği, güzeller güzeli nadide bir çiçekti adeta. Çok talibi çıkmıştı ve sayısız kere istemeye gelmişlerdi Nermin'i. Güzel olmasının yanı sıra iyi bir aile terbiyesi almış ve adı asla erkeklerle anılmayan Nermin. Ki bu onu daha da özel ve erişilmez yapıyordu erkeklerin gözünde. Güzelliğini asla koz olarak kullanmazdı, yapısında yoktu. Allah vergisi bir güzellikti onunki: Uzun saçları ıslık ıslık parlardı güneşin altında. Sülün gibi, ceylan gözlü ve yaşından büyük gösteren, asil bir duruşu vardı üstelik.

Bir dediğini iki etmezdi ailesi. Yememişler yedirmişler ve imkânları dâhilinde onu bu yaşa getirmişlerdi.

Fazla arkadaşı yoktu Nermin'in zira kıskanırıldılar onun bu duru güzelliğini. Ne zamane kızları gibi her çiçekten bal alırdı ne de oynardı diğerleri gibi. Hep olması gerektiği gibi olmuştu. Hep içten, hep neşeli, hep mütevazî. Güzelliğinin o da farkındaydı ama asla kullanmazdı güzelliğini zaten tatlı dili yeterdi kolayca iletişim kurmasına.

Özel bir kızdı Nermin ve yavaş yavaş boğulmaya başlamıştı etrafındakilerden.

Ve gün geldi ailesini aldı karşısına, tek tek izah etti kafasında ne varsa.

Özellikle babası inanamamıştı duyduklarına. Nasıl izin verirdi biricik kızının tek başına İstanbul'a gidip yerleşmesine. Annesi gözyaşlarına boğuldu ve inanamadı duyduklarına. Allem etti kalem etti Nermin ve ikna etti onları.

O kadar mutluydu ki Nermin.

Babasının içi içini yiyordu diğer yandan. Kız başına ne yapardı oralarda ama yine de kıramamıştı kızını.

-Hanım, diye seslendi annesine Nermin'in.

-Yok, bey biz yanlış yapıyoruz. Biz de mi gitsek ve hep beraber yaşasak orada,

Deyip çıktı işin içinden kadın.

-Sonuna kadar güveniyorum kızıma. O kendini korur, hanım, hiç endişe etme.

Ve sabaha kadar tartışıp durdu karı koca.

Son sözü söyledi en sonunda Nermin'in babası:

-Ben kızıma güveniyorum. Küçük bir ev tutarız ve ara sıra gider kalırız da. Bir şans vermeliyiz ona sadece bir şans. Yeter ki mutlu olsun. Ve biz de onunla beraber tadacağız mutluluğu.

2. bölüm:

Nermin İstanbul'da yepyeni bir düzen kurmuştu sonunda. Uzun uğraşlar sonucu özel bir şirkette yönetici asistanı olarak işe de başlamıştı üstelik. Yavaş yavaş bir çevre edinmişti, ediniyordu da. İşinde başarılı ve hırslı idi. Hayatı ev ve iş arası mekik dokuyarak geçiyordu. İstanbul'a çocukluğundan beri ara ara gelir ve gezebildiği kadar da gezerdi. Özellikle Anadolu yakasını çok sevmişti bu şehrin. İş yerine uzak olsa da Anadolu yakasında oturuyordu. Ufak ve derli toplu bir evde yaşıyordu. Ailesi iyi kötü tüm eksiklerini karşılamış ve ellerinden geldiği kadarıyla da destek oluyorlardı biricik kızlarına.

Fakat artık eskisi kadar sık gelemiyorlardı İstanbul'a zira Nermin'in babası kısmi felç geçirmişti. Uzun süre hastanede yattıktan sonra ancak çıkabilmişti eve. Nermin'in annesi adeta küçük bir çocuğa bakar gibi bütün gün kocasıyla uğraşıyordu. Mecburen dükkânına kilit vurdu hasta adam. Ve eskisi kadar maddi yardım yapamaz oldular Nermin'e. Öyle ki; Nermin sık sık para yardımı yapmaya başlamıştı onlara. Gerçi zorlanıyordu ama mecburdu. Üstelik Antalya'ya tekrar geri dönmek gibi bir niyeti de yoktu genç kızın.

İşinde yükselmek ve belli bir kariyer yapmak idealleri arasındaydı. Fakat bu sefer de iş yerinde sorun yaşamaya başladı Nermin. Patronu emekli olmuş ve onun yerine büyük oğlu gelmişti. Açıkça adamın davranışları rahatsızlık verecek boyuttaydı. Önceki patronu ile adeta bir baba kız ilişkisi içinde olmalarına rağmen Nermin'in yaşadıkları taciz boyutuna dayanmaya başlamıştı. Gece geç saatlere kadar uzayan iş toplantıları, iş yemekleri kabak tadı vermeye başlamıştı. Ve kararttı gözünü Nermin. Pılsını

pırtısını toplayıp, istifasını verdi.

Zor bir süreç idi yaşadığı, yalnızdı ve üstelik kıyıda köşede beş kuruşu dahi yoktu. Asla bahsedemezdi bu olanlardan ne annesine ne de babasına. Geri dönmeyi de istemiyordu, İstanbul'a fazlasıyla alışmıştı üstelik.

Saatlerce çıkar dolaşırđı o kalabalığın içinde: Sebepsiz, gagesiz, içinden geldiğince. Atlardı vapura geçerdđ diğer yakaya ya da binerdi otobüse, turlardı şehri. Öyle mutlu olurdu ki açlığının bile farkına varmazdı ta eve gelene dek üstelik. Ve atardı kendini yorgunluktan yatağı, aç bilaç uykuya dalardı ve rüyalarında ulaşamadığı hayallerini görürdü: Mutlu, başarılı ve âşık. Onu görürdü rüyasında, çocukluk aşkını, sıra arkadaşını ve en iyi sırdaşını. Hepsi de aynı kişiydi üstelik: Yılmaz: Kankası, dert ortağı ama çekip gitmişti haberi bile olmadan Nermin'in. Hem de yurt dışına. Ve evlenmişti orada. Kim bilir ne yapıyordu Yılmaz? Kim bilir hangi uzaklıkta ve kimlerle idi? Unutmuş muydu Nermin'i? Bilmiyordu bile Nermin'in ona olan ilgisini. Öyle ya bunu Nermin bile kendine zor itiraf etmişti.

Çığlık çığlığa uyandı Nermin. Gözlerini ovuşturdu, ter içinde kalmıştı gördüğü rüyanın etkisiyle. Telefonun acı acı çaldığını duydu akabinde. Belli ki telefona uyanmıştı. Kalktı ve açtı telefonu:

-Alo, evet anne, söyle ne oldu? Ne diyorsun sen, aman Allahım?

Devam edecek...